

**КОТАРАКЪТ МАСЛУШКО
ИНДИЙСКА ПРИКАЗКА,
ПРЕРАЗКАЗАНА ОТ АН
МАРСЕЛ**

Превод от френски: Миглена Милушева, 1989

chitanka.info

Имало едно време в Индия един котарак, който се казвал Маслушко. Живеел в голямо стопанство, пълно с мишки, което през цялата година му осигурявало богато препитание. Така Маслушко бил предоволен от съдбата си до деня, в който с напредването на възрастта забелязал, че губи пъргавината си и вече не може да лови с предишната лекота домашните и полските мишки, плъховете и другите дребни гризачи.

— Ясно — рекъл си той, — време е да сложа точка на досегашния си живот. И тъй като не мога вече да ходя нито на лов, нито да гуляя, ще стана просяк, ще оплаквам греховете си и ще преживявам от хорското милосърдие.

Речено-сторено. Жителите на града бързо привикнали да срещат из улиците стария, измършавял и оплешивял котарак, стиснал молитвеник под мишница, с просешка чинийка в лапата, който всеки ден отивал на брега на реката Ганг, за да се облива със свещените й води. Скромното му държание, както и смиреният му и изпит облик предизвикали уважението и доверието на целия край.

Птичките подхвърквали наоколо, докато се къпел, а после, докато седял с кръстосани крака на стъпалата на някоя къща, те кацали на почетно разстояние и се възхищавали от сведения му поглед и от благия му и набожен вид.

Мишките също дошли да присъстват на това зрелище. В началото стоели доста надалече, тъй като здравата се страхували от потомствения враг. Само една стара мишка не го доближила въобще и казала на сестрите си:

— Дръжте се по-настри от него. Котките са лоши, хитри и способни на всякакви номера. Спомнете си котарака, който се криеше в дъното на нощвите! Спомнете си другия, дето се обесваше на едната си лапа и се правеше на умрял! Внимавайте, внимавайте, внимавайте!

По-добре не можела да го каже.

Един ден избухнала бурна препирня между заека Бързата лапичка и врабеца Капингала. Предмет на спора им бил прогнилият ствол на една изкорубена смокиня.

— Това дърво е мое. Живея на него, откакто съм се родил — крещял Капингала, — а преди това то е било на баща ми и на майка ми. Впрочем, името ми е издълбано на всички клони. Бих те канил с голямо удоволствие от време на време на гости, ако се нуждаеш от

промяна на въздуха, обаче ти искаш да се настаниш тук завинаги. Няма да го допусна! Никога!

— Какво нахалство и какво безочие! — крещял Бързата лапичка. — Това дърво е мое. Прадядо ми Златната лапичка го оставил в наследство на дядо ми, той го завеща на баща ми Дървената лапичка, който поведе войната с баща ти. Всички знаят, че врабчетата са скитници и гледат да се наврат в чуждите къщи!

— Зайците са скитници! — цвърчал Капингала. — Предупреждавам те, че ще повикам на помощ всичките си братовчеди, за да те прогоня.

— Добре тогава, ще водим война, сам си я изпроси! — извикал Бързата лапичка. — Ще потърся подкрепления и ще поставя часови пред моята смокиня.

През цялото време обаче, откъм градината котаракът Маслушко следял внимателно караницата с добродушна усмивчица. Ала видът му бил неискрен — той умеел да нагласява върху муцуната си всевъзможни изражения според случая, за да заблуждава околните. Старата мишка също се спотайвала наблизко в една дупчица и не изпускала нито думица.

— Скъпи приятели, приближете се — обърнал се Маслушко към заека и врабеца. — Аз ще ви помогна да разрешите този спор. Много сте ми симпатични и двамата! Само че съм малко глух. Елате, елате по-наблизко, за да ви чувам по-добре!

Като казвал тези думи, котаракът тръпнел от нетърпение и от лакомия.

Ала щом заекът и врабчо се доближили доверчиво до него, точно в мига, когато Маслушко се готвел да се хвърли върху тях, старата мишка надала толкова остър писък, че и тя самата се стреснала. Котаракът рязко отскочил, не улучил целта, стоварил се трмаво обратно на лапите си, а в това време Бързата лапичка — беж да го няма, Капингала — скок-подскок и отлетял! Чак тогава старата мишка излязла от скривалището си, щастлива, че е успяла да изобличи лицемерния котарак.

Маслушко обезумял от срам и яд. Разбрал, че завинаги е изложил котешката раса и се оттеглил тихомълком, стиснал молитвеника под мишница.

Никой не знае как е прекарал тази нощ. Казват, че на другия ден са го видели със сандали на краката и с просяшка тояга в ръката да напуска града още рано-рано призори. И повече никой никога нищо не чул за него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.